



# RAPORT

de analiză a chestionarului  
privind activitatea ONG-urilor de  
mediu din Republica Moldova



Februarie, 2026

## INTRODUCERE

Sectorul asociativ de mediu din Republica Moldova are o tradiție de peste patru decenii, avându-și originile în mișcările ecologiste din anii '80, care au contribuit nu doar la promovarea protecției mediului, ci și la consolidarea participării civice și a proceselor democratice. După proclamarea independenței, organizațiile neguvernamentale de mediu au devenit actori importanți în elaborarea politicilor publice, promovarea legislației de mediu, educația ecologică și implicarea cetățenilor în procesul decizional.

O etapă deosebit de importantă în dezvoltarea sectorului a început după anul 2000, odată cu activitatea Regional Environmental Center (REC) Moldova, care a contribuit semnificativ la consolidarea capacităților organizațiilor neguvernamentale, acordarea susținerii financiare, promovarea cercetărilor în domeniul mediului, dezvoltarea cooperării internaționale și crearea unei platforme active de schimb de experiență. În această perioadă s-a înregistrat o creștere semnificativă a numărului de organizații de mediu, au fost lansate numeroase inițiative locale și naționale, iar Forumul Organizațiilor de Mediu a devenit un spațiu important de dialog, coordonare și promovare a intereselor comune ale sectorului. Pentru a asigura continuitatea dialogului și coordonarea pozițiilor comune între edițiile Forumului, a fost constituit Consiliul ONG-urilor de Mediu, ca mecanism permanent de consultare și reprezentare a sectorului asociativ.

În ultimii ani, însă, sectorul asociativ de mediu traversează o perioadă dificilă. Reducerea finanțării externe, diminuarea resurselor umane și instituționale și creșterea complexității provocărilor din domeniul mediului au condus la scăderea numărului organizațiilor active și la limitarea capacității acestora de a participa constant la procesele de elaborare și monitorizare a politicilor publice. Cu toate acestea, organizațiile rămase active continuă să reprezinte un partener indispensabil pentru autoritățile publice, comunitățile locale și partenerii de dezvoltare, contribuind la promovarea bunei guvernări de mediu, implementarea angajamentelor europene și consolidarea participării publicului la procesul decizional.

În prezent, atât Forumul ONG-urilor de Mediu, organizat o dată la doi ani, cât și Consiliul ONG-urilor de Mediu reprezintă principalele mecanisme de dialog, coordonare și reprezentare ale sectorului asociativ de mediu. Acestea contribuie la consolidarea unei poziții comune a organizațiilor neguvernamentale, la promovarea intereselor sectorului în raport cu autoritățile publice și partenerii de dezvoltare, precum și la întărirea cooperării și solidarității între organizațiile de mediu din Republica Moldova.

## GENERALITĂȚI

În perioada ianuarie–februarie 2026 a fost realizată o chestionare online în rândul organizațiilor necomerciale de mediu, în vederea identificării impedimentelor și barierelor cu care se confruntă organizațiile de mediu și pentru a crea o imagine de ansamblu privind situația din acest sector.

În perioada de referință, au fost colectate 38 de răspunsuri, iar după consolidarea răspunsurilor dublate au rezultat 36 de organizații distincte analizate. Sectorul organizațiilor necomerciale de mediu este format preponderent din organizații mici și medii, ceea ce indică o structură instituțională relativ limitată din perspectiva resurselor umane și a capacității operaționale. Datele arată că 33 dintre cele 36 de organizații

analizate (91,7%) au între 1 și 10 angajați activi. În același timp, capacitățile interne existente sunt, în general, bune în domenii precum scrierea de proiecte și administrarea organizațională, însă mai reduse în arii esențiale, cum ar fi fundraising-ul, expertiza juridică, monitorizarea și evaluarea, precum și resursele tehnice.

Principala vulnerabilitate a sectorului rămâne finanțarea, în special dependența de granturile internaționale, indicată de 33 din 36 de organizații ca sursă principală de susținere. Această dependență este confirmată și de faptul că necesitatea finanțării operaționale apare ca prioritate imediată (orizont 0–12 luni) pentru 32 dintre cele 36 de organizații. Deși colaborarea dintre ONG-urile de mediu este percepută în principal ca moderată (19 din 36 de răspunsuri), competiția pentru resurse este evaluată ca ridicată sau foarte ridicată de 20 din 36 de organizații (55,6%), ceea ce poate limita coeziunea sectorială.

### Indicatori-cheie (agregați)

| Indicator                                               | Valoare    |
|---------------------------------------------------------|------------|
| Organizații distincte analizate                         | 36         |
| Organizații cu statut „Activă”                          | 32 (88.9%) |
| Au personal angajat permanent                           | 13 (36.1%) |
| Funcționează cu personal în funcție de proiecte         | 12 (33.3%) |
| Implică voluntari/tineri regulat                        | 22 (61.1%) |
| Publică rapoarte anual                                  | 19 (52.8%) |
| Colaborare inter-ONG cel puțin moderată (Moderat+Bun)   | 26 (72.2%) |
| Competiție ridicată sau foarte ridicată                 | 20 (55.6%) |
| Scor mediu perceput: activitatea sectorului (1–5)       | 3.31       |
| Scor mediu perceput: influența asupra politicilor (1–5) | 3.39       |

## METODOLOGIE ȘI NOTE DE INTERPRETARE

În perioada ianuarie–februarie 2026, a fost realizată o chestionare online în rândul organizațiilor necomerciale de mediu din Republica Moldova. Linkul de completare a chestionarului a fost distribuit prin forum- list și transmis în mod țintit, prin adrese de e-mail, către organizațiile de mediu. Analiza rezultatelor a fost efectuată la nivel de organizație (aceasta constituind unitatea de analiză). În situațiile în care aceeași organizație a transmis două răspunsuri, acestea au fost consolidate, pentru a evita dublarea artificială a eșantionului; pentru întrebările cu răspuns multiplu, opțiunile au fost agregate prin reuniune, iar pentru întrebările cu răspuns unic a fost reținută opțiunea dominantă.

Indicatorii cantitativi sunt prezentați ca număr de organizații (din totalul de 36) și, acolo unde este relevant pentru interpretare, sub formă de procente. Răspunsurile deschise au fost sintetizate tematic, cu păstrarea sensului juridic și sociologic al formulărilor, astfel încât analiza să reflecte fidel atât tendințele generale ale sectorului, cât și nuanțele instituționale exprimate de respondenți.

# REZULTATE CANTITATIVE – REPREZENTĂRI GRAFICE

**Figura 1. Surse principale de finanțare (întrebare multiplă)**

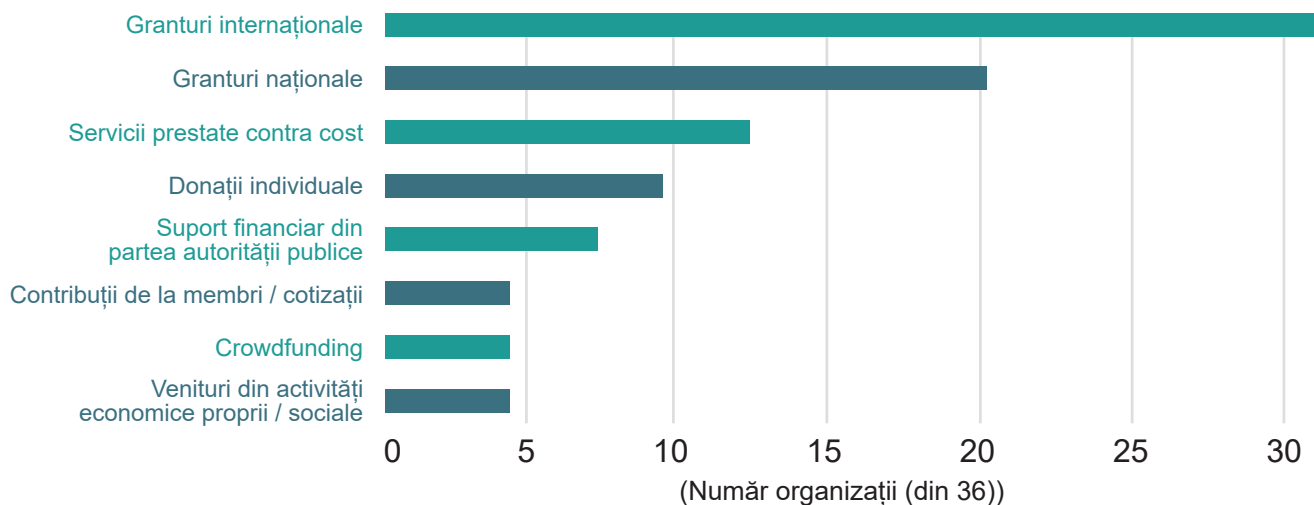


**Figura 2. Mărimea echipei (angajați activi)**

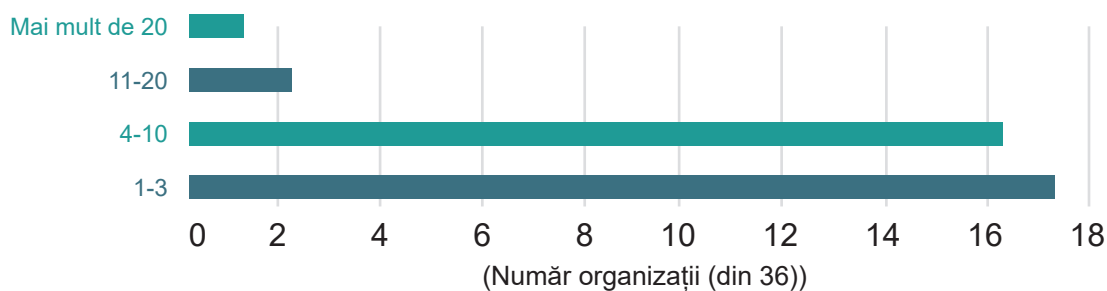


**Figura 3. Provocări în activitate (top opțiuni)**

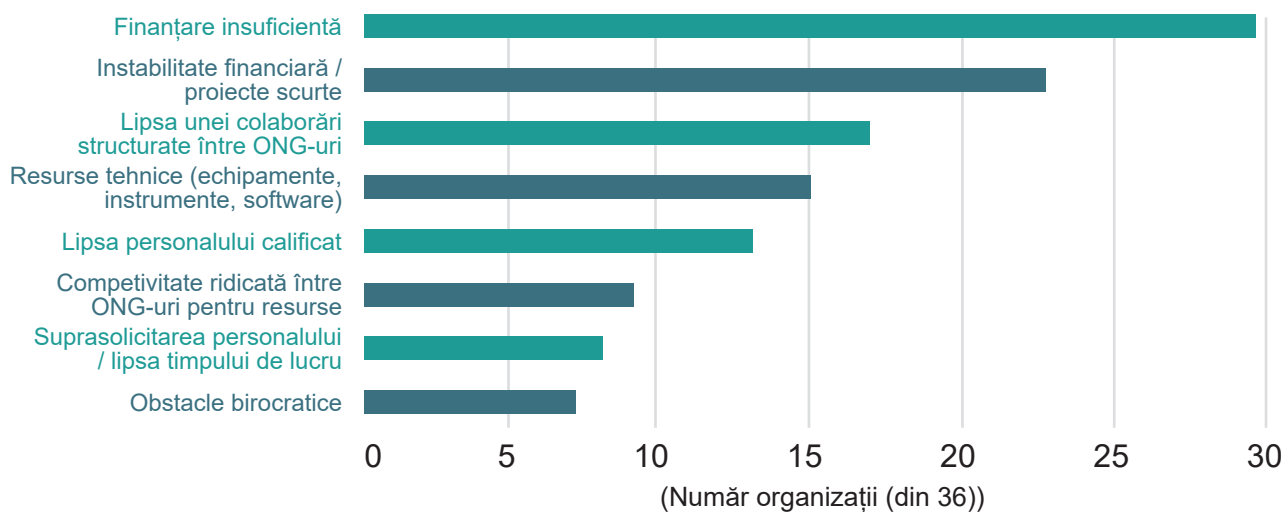


**Figura 4. Nivelul colaborării între ONG-uri de mediu**

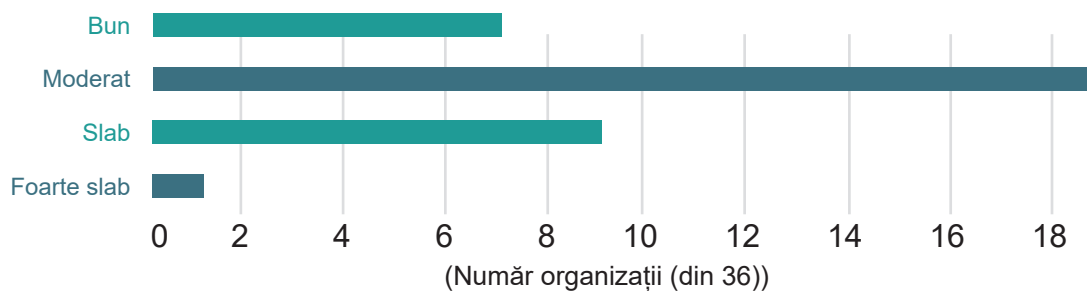


**Figura 5. Necesități imediate 0-12 luni (top opțiuni)**

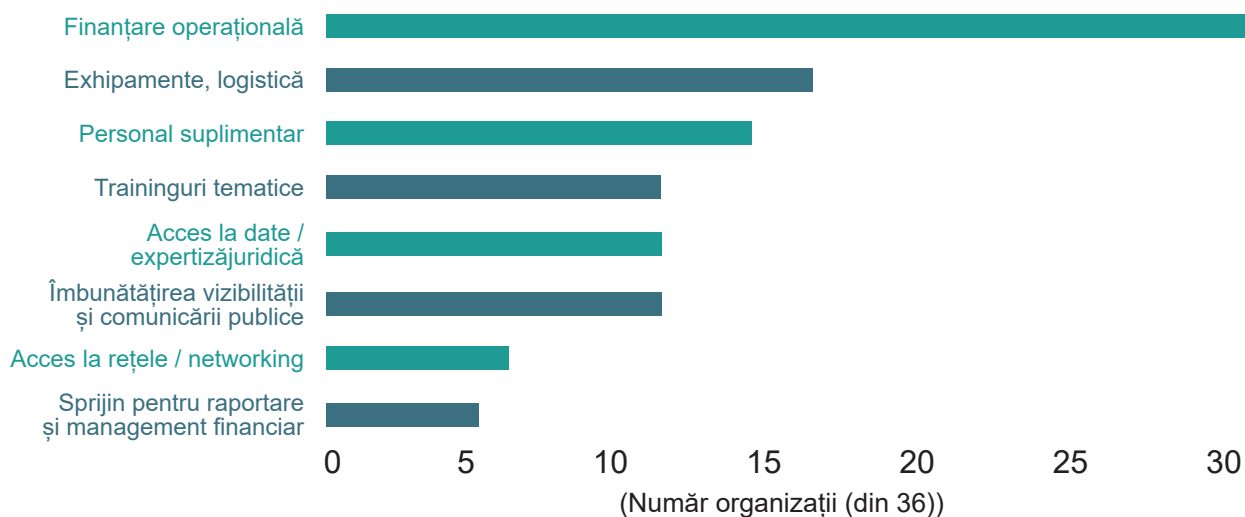
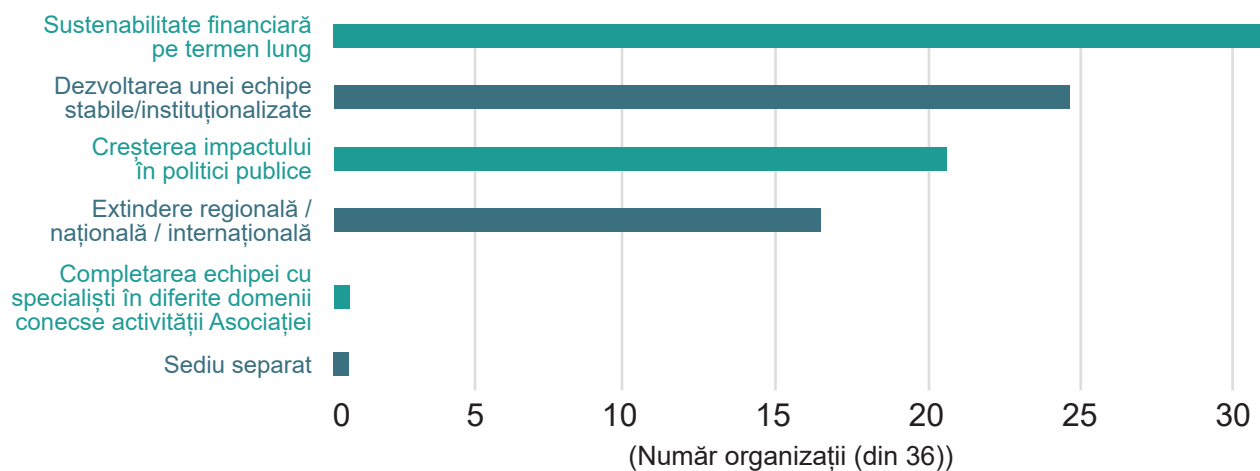


**Figura 6. Necesități pe termen lung 3-7 ani (top opțiuni)**



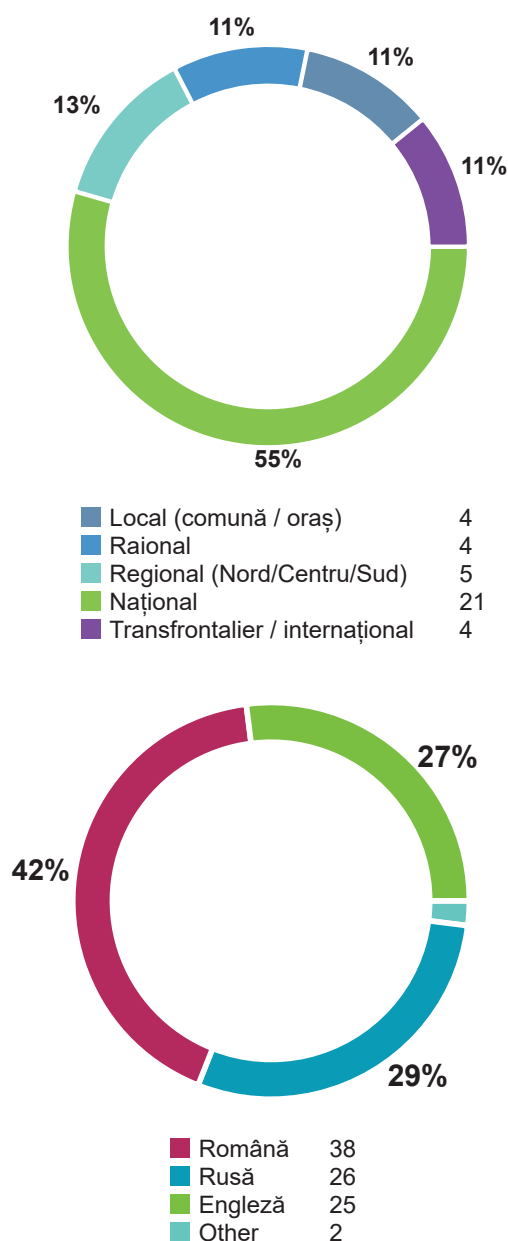
# ANALIZA RĂSPUNSURILOR PE CAPITOLE

## Capitolul I. Date generale despre organizații

Analiza răspunsurilor aferente întrebărilor 1–12 din chestionar evidențiază un sector al organizațiilor necomerciale de mediu caracterizat printr-o combinație de experiență instituțională acumulată și capacitate operațională inegal distribuită. Din perspectiva vechimii organizaționale, distribuția anilor de fondare indică prezența unui nucleu consistent de organizații constituite în perioada de consolidare a societății civile post-1990 (în special anii 1998–2001), concomitent cu apariția unor entități mai recente (inclusiv 2021–2024). Această structură intergenerațională este relevantă din punct de vedere instituțional, întrucât sugerează existența unui capital de experiență care poate fi valorificat pentru mentorat, transfer de practici și consolidarea noilor organizații. Sub aspectul formei juridice, predominanța covârșitoare a asociațiilor obștești (97%) indică o uniformitate juridico-organizațională a sectorului, ceea ce poate facilita standardizarea unor practici interne de guvernanță, raportare și reprezentare colectivă. În ceea ce privește statutul actual, ponderea ridicată a organizațiilor active (89%) confirmă existența unui sector funcțional, însă prezența organizațiilor active parțial sau temporar inactive relevă vulnerabilități de continuitate, susceptibile de a fi corelate cu resursele financiare și umane disponibile.

Datele privind tipologia organizațiilor și aria de activitate arată că sectorul este dominat de organizații cu profil național (56%), dar include și organizații regionale, locale, raionale și transfrontaliere/internaționale, ceea ce reflectă o configurație instituțională plurală, cu potențial de activitate pe verticală (local-național) și orizontală (cooperare inter-regională/transfrontalieră). Sub aspect lingvistic, utilizarea universală a limbii române, dublată de o utilizare extinsă a limbii ruse (72%) și a limbii engleze (69%), confirmă o capacitate de comunicare adaptată atât contextului intern, cât și relației cu finanțatorii și partenerii externi. Această realitate constituie un avantaj instituțional pentru activități de advocacy, educație publică și atragere de finanțări. Totodată, apariția unor răspunsuri punctuale privind alte limbi confirmă existența unor intervenții contextualizate în raport cu specificul comunităților deservite.

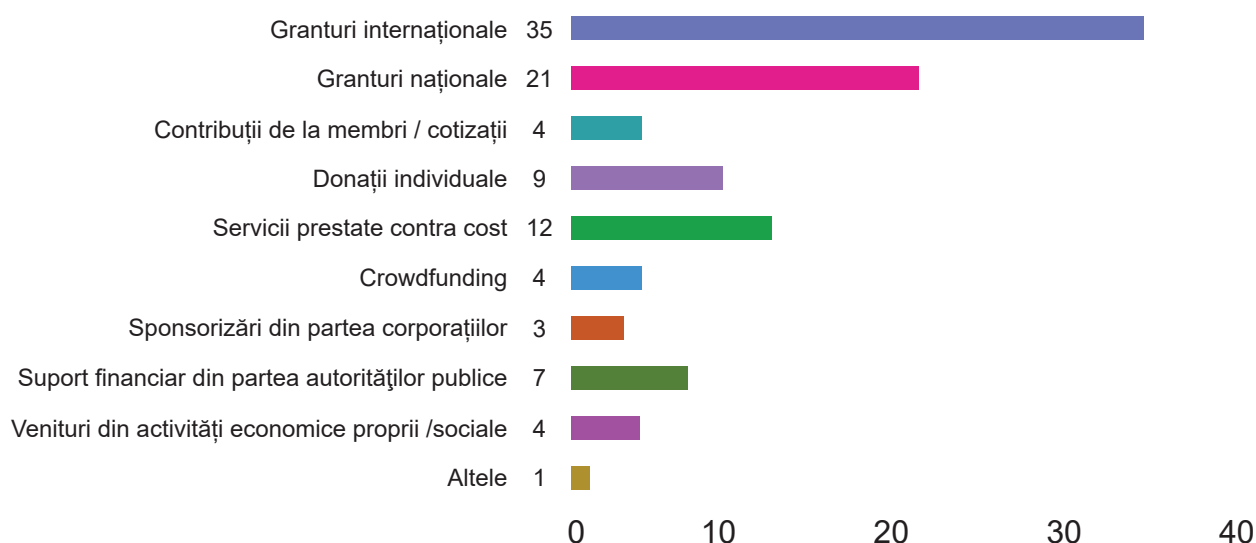
**Figura 7. Locul de activitate și limba utilizată în comunicare**



În materia resurselor umane, rezultatele indică o structură ocupațională fragmentată și predominant de mici dimensiuni. Doar 36% dintre organizații dispun de personal angajat stabil, în timp ce 33% funcționează cu personal angajat temporar, în funcție de proiecte, iar 19% operează într-un regim mixt (angajați și voluntari), dintre care 11% se bazează exclusiv pe voluntari. Această distribuție confirmă o dependență semnificativă de logica finanțării pe proiect și explică dificultățile de asigurare a continuității instituționale, retenției de personal și planificării strategice pe termen mediu. În paralel, implicarea voluntarilor și tinerilor este foarte ridicată (61% regulat și 36% ocazional), ceea ce denotă o bază importantă de participare civică și de mobilizare comunitară, dar care, din perspectivă organizațională, nu poate substitui integral funcțiile tehnice și administrative ale personalului calificat. Numărul total de angajați activi confirmă profilul sectorului ca fiind format preponderent din organizații mici și medii (91% au între 1 și 10 angajați), cu un risc crescut de suprasolicitare instituțională și dependență de un număr restrâns de persoane-cheie, ceea ce poate afecta reziliența organizațională în condiții de fluctuație financiară sau de creștere a sarcinilor operaționale.

Răspunsurile privind implementarea proiectelor și finanțarea relevă, pe de o parte, un nivel semnificativ de activitate bazată pe proiecte, iar pe de altă parte, o dependență structurală accentuată de granturile externe. Astfel, 86% dintre organizații au implementat cel puțin un proiect finanțat extern în ultimii trei ani, iar o treime au implementat mai mult de cinci proiecte, ceea ce atestă experiență practică și capacitate de absorbție a finanțărilor. Cu toate acestea, structura surselor de finanțare indică faptul că granturile internaționale reprezintă sursa dominantă (92%), în timp ce granturile naționale sunt secundare (56%), iar sursele autonome sau interne (servicii contra cost, donații individuale, cotizații, crowdfunding, venituri economice proprii) rămân relativ limitate. Suportul financiar din partea autorităților publice este, de asemenea, redus (19%). În termeni juridico-instituționali, această configurație denotă o vulnerabilitate sistemică a sectorului, întrucât sustenabilitatea organizațiilor depinde în mare măsură de ciclurile și prioritățile finanțatorilor externi, nu de mecanisme interne stabile de finanțare publică sau filantropică.

**Figura 8. Principalele surse de finanțare**



În ceea ce privește capacitățile interne, profilul sectorului arată un nivel ridicat de competență în funcțiile direct asociate implementării proiectelor: elaborarea proiectelor (92%), management financiar și administrativ (89%), comunicare (81%), relații cu comunitatea (75%) și management de proiect (72%). Aceste date indică faptul că organizațiile au dezvoltat capacități operaționale semnificative, compatibile cu exigențele finanțărilor nerambursabile și cu activitatea în comunitate. Totodată, ponderea mai redusă a expertizei în politici publice/ advocacy (58%), deși relevantă, sugerează că influența sectorului în procesele decizionale poate fi consolidată suplimentar prin formare, co-asociere și mecanisme comune de reprezentare. În ansamblu, răspunsurile la setul de răspunsuri aferent primului capitol conturează un sector cu bază instituțională reală și competențe funcționale, dar care operează în condiții de resurse limitate și cu un grad ridicat de expunere la constrângeri de finanțare și de personal, ceea ce justifică măsuri de consolidare instituțională și de coordonare sectorială.

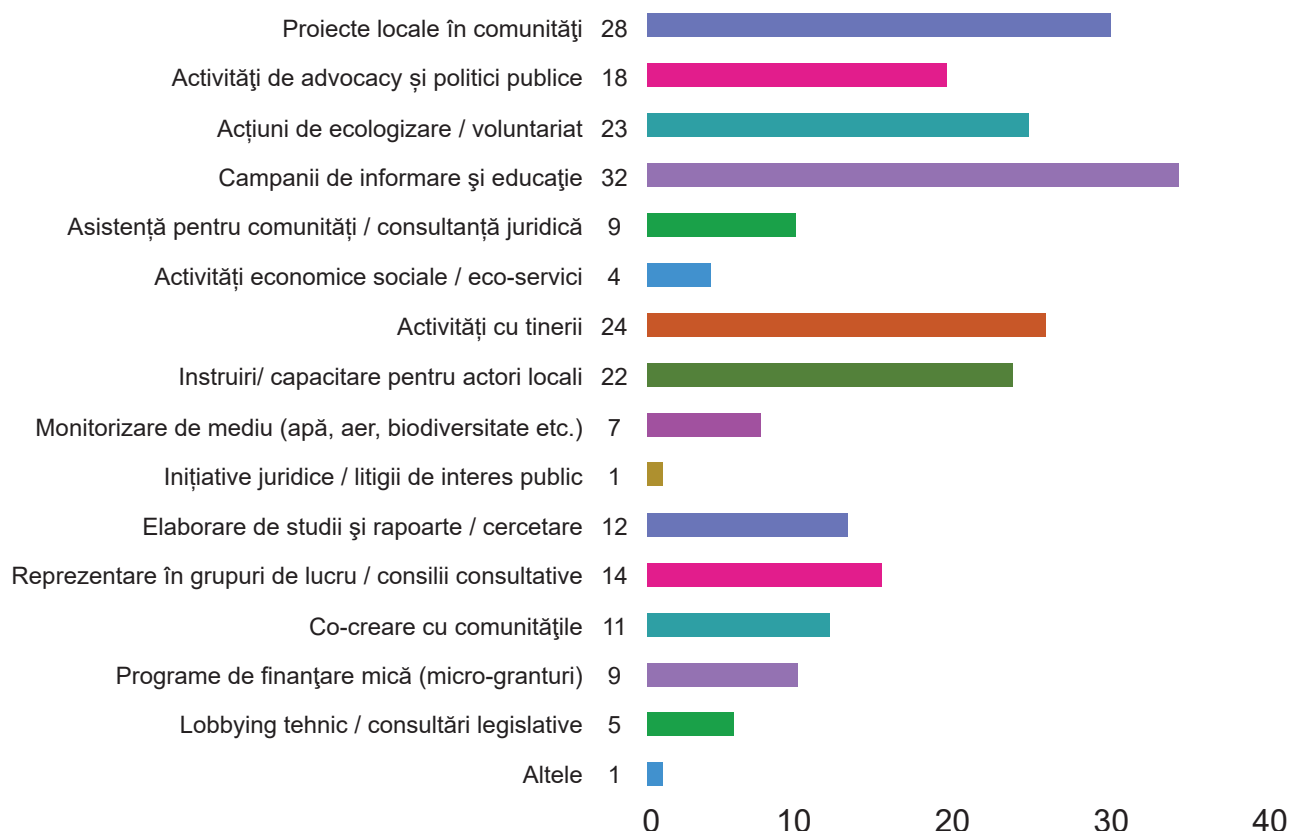
## Capitolul II. Domeniile de activitate ale organizațiilor

---

Analiza răspunsurilor aferente întrebărilor 13–23 evidențiază un profil sectorial orientat predominant spre intervenții comunitare, educație publică și mobilizare civică, cu o prezență relevantă, dar încă insuficient consolidată, în zona de influențare a politicilor publice și a producției de expertiză. Din perspectiva domeniilor de activitate (întrebarea 13), se remarcă ponderea ridicată a educației ecologice (75%), a activităților comunitare/ implicării civice (69%) și a tematicii deșeurilor/economiei circulare (67%), urmate de energie și climă, schimbări climatice, eco-turism, biodiversitate și apă/sanitație. Această distribuție indică o concentrare a sectorului pe domenii cu impact direct asupra comunităților și cu vizibilitate publică ridicată, ceea ce este coerent cu rolul ONG-urilor ca actori de facilitare socială și de promovare a comportamentelor ecologice. Totodată, diversitatea domeniilor selectate confirmă caracterul multidisciplinar al sectorului și relevă un potențial semnificativ de complementaritate între organizații, inclusiv în logica constituirii unor platforme tematice sau poziții comune.

Tipologia activităților implementate (întrebarea 14) consolidează această concluzie, întrucât predomină campaniile de informare și educație (83%), proiectele locale în comunități (72%), activitățile cu tinerii (64%) și acțiunile de ecologizare/voluntariat (61%). Instruirile pentru actori locali (56%) indică, de asemenea, o funcție de capacitate instituțională și comunitară exercitată de ONG-uri. În schimb, activitățile de advocacy și politici publice (47%), reprezentarea în grupuri de lucru/consilii consultative (39%) și elaborarea de studii/rapoarte/cercetare (33%) au o pondere mai redusă, ceea ce sugerează că sectorul este mai puternic pe dimensiunea implementării și mobilizării decât pe dimensiunea de influență sistemică și expertiză formalizată. Din perspectivă juridico-instituțională, această constatare este relevantă, întrucât indică necesitatea consolidării capacităților de reprezentare, argumentare tehnică și participare structurată în procesele decizionale de mediu, inclusiv prin intermediul Consiliului ONG-urilor de mediu.

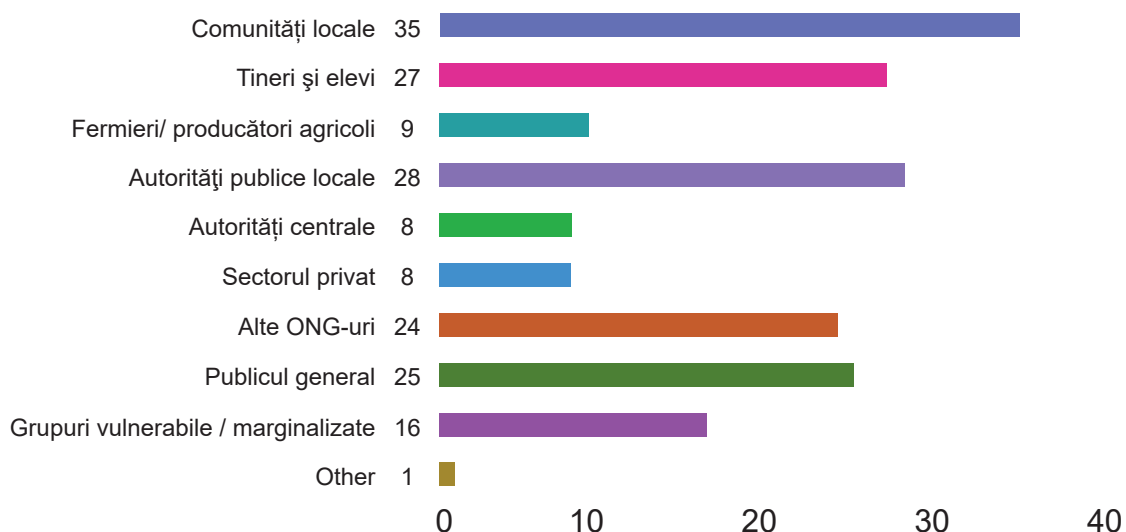
**Figura 9. Principalele tipuri de activități desfășurate de ONG**



Distribuția nivelurilor de implementare (întrebarea 15) arată o prezență semnificativă la nivel local (69%), dar și o implicare consistentă la nivel național și raional/regional (câte 58%), ceea ce demonstrează că organizațiile operează, în multe cazuri, pe mai multe paliere simultan. Participarea în proiecte transfrontaliere/internaționale (33%) confirmă existența unui segment de ONG-uri conectat la rețele și finanțări externe, capabil să valorifice cooperarea regională și standardele internaționale. În corelație cu răspunsurile la întrebarea 16 privind apartenența la rețele/coaliții/platforme, se observă că sectorul dispune de relaționări instituționale relevante, însă participarea este neuniformă și nu generează încă un nivel suficient de coerență sectorială. Din această perspectivă, datele susțin concluzia că există o nevoie reală de interconectare mai sistematică, agregare a expertizei și reprezentare mai clară a intereselor comune ale ONG-urilor de mediu.

Răspunsurile privind beneficiarii (întrebarea 17) confirmă caracterul pronunțat comunitar al intervențiilor: comunitățile locale (92%) reprezintă principalul grup-țintă, urmate de autoritățile publice locale (72%), tinerii și elevii (69%), publicul general (67%) și alte ONG-uri (64%). Acest profil arată că organizațiile de mediu exercită concomitent o funcție de educare publică, de sprijin pentru administrația locală și de facilitare a cooperării inter-organizaționale. Ponderea relevantă a grupurilor vulnerabile/marginalizate (42%) indică și o dimensiune socială importantă a activităților de mediu, cu implicații pentru echitatea accesului la informație, servicii și participare. În același timp, nivelul mai redus al adresabilității către autoritățile centrale (22%) poate sugera fie specializarea predominant locală a organizațiilor, fie o integrare încă limitată în procesele de politici publice la nivel central.

**Figura 10. Principalii beneficiari ai activităților**



Autoevaluarea impactului (întrebarea 18) indică o percepție preponderent moderată sau ridicată (42% și, respectiv, 36%), completată de un segment relevant care apreciază impactul ca foarte ridicat (17%). Numărul redus de evaluări negative (câte 3% pentru impact scăzut și foarte scăzut) sugerează, în ansamblu, o percepție de utilitate și eficiență a activităților desfășurate. Din punct de vedere metodologic și sociologic, această distribuție poate fi interpretată ca relativ echilibrată: organizațiile nu supraevaluează masiv impactul, dar nici nu își minimizează contribuția. Totuși, pentru consolidarea credibilității sectoriale în raport cu autoritățile și finanțatorii, se menține necesitatea dezvoltării unor practici mai robuste de monitorizare, evaluare și documentare a rezultatelor, în special pentru activitățile de advocacy și schimbare de politici.

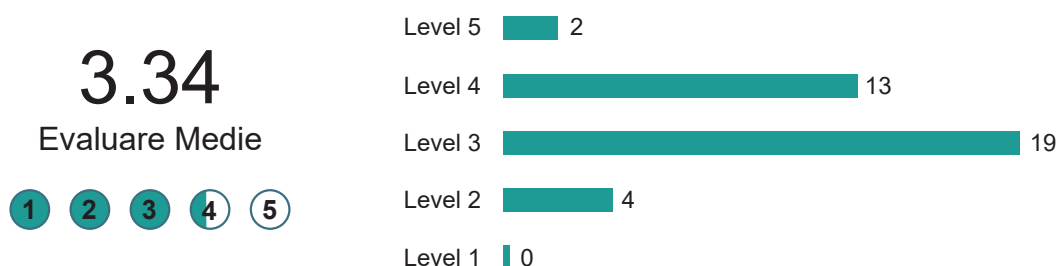
În materia comunicării instituționale și a prezenței publice (întrebările 19–21), datele arată un sector cu capacitate bună de comunicare directă și digitală, dar cu un grad inegal de instituționalizare a instrumentelor de comunicare. Social media reprezintă principalul canal de comunicare (94%), urmat de relațiile directe cu comunitatea (83%) și evenimentele publice (81%), ceea ce confirmă orientarea practică și comunitară a organizațiilor. Website-ul oficial este utilizat de 61% dintre respondenți ca instrument de comunicare, iar 56% folosesc comunicate de presă, ceea ce denotă existența unor practici de comunicare publică formală, dar nu uniform consolidate. Faptul că doar 56% dintre organizații dispun de pagină web oficială activă (iar 14% au una în curs de dezvoltare) indică o infrastructură digitală instituțională incompletă, în condițiile în care comunicarea se bazează preponderent pe rețelele sociale. În ceea ce privește prezența pe platforme (întrebarea 23), Facebook domină clar (94%), urmat de YouTube (47%) și Instagram (36%), în timp ce platformele utilizate frecvent pentru vizibilitate profesională sau segmentare de public (LinkedIn, TikTok, X) au o prezență redusă. În termeni juridico-instituționali și de reprezentare publică, aceste date arată că sectorul dispune de canale eficiente de contact și mobilizare, însă necesită consolidarea comunicării instituționale standardizate (website, rapoarte, mesaje publice coerente) pentru a-și crește legitimitatea, predictibilitatea și influența în spațiul public și decizional.

### Capitolul III. Evaluarea activității curente a organizațiilor necomerciale de mediu

Analiza răspunsurilor aferente întrebărilor 22–30 indică un sector care se autoevaluează, în ansamblu, ca fiind activ la un nivel mediu spre bun, dar cu diferențe vizibile între organizații în ceea ce privește intensitatea activității, vizibilitatea publică și gradul de instituționalizare a practicilor de comunicare și transparență. În ceea ce privește percepția asupra nivelului de activitate al ONG-urilor de mediu din Republica Moldova (întrebarea 22), scorul mediu de 3,34, coroborat cu predominanța răspunsurilor de nivel 3 și 4, reflectă o evaluare realistă și relativ echilibrată: sectorul este perceput ca funcțional și prezent în spațiul public, însă nu la un nivel de mobilizare sau influență maximă. O concluzie similară rezultă și din autoevaluarea nivelului de activitate al propriilor organizații (întrebarea 23), unde scorul mediu este 3,29. Distribuția răspunsurilor pe intervalele 3–4 (62%) și existența unui segment de organizații care se autoevaluează la nivel 5 (14%) indică faptul că există nuclee de performanță și capacitate ridicată, însă acestea coexistă cu organizații care se percep ca având activitate limitată, ceea ce confirmă heterogenitatea capacității instituționale în sector.

**Figura 11. Ratingul de activism al ONG-urilor**

Cât de active considerați că sunt ONG-urile de mediu din Moldova?  
(Scală 1-5, unde 1 = foarte puțin active, 5 = foarte active)



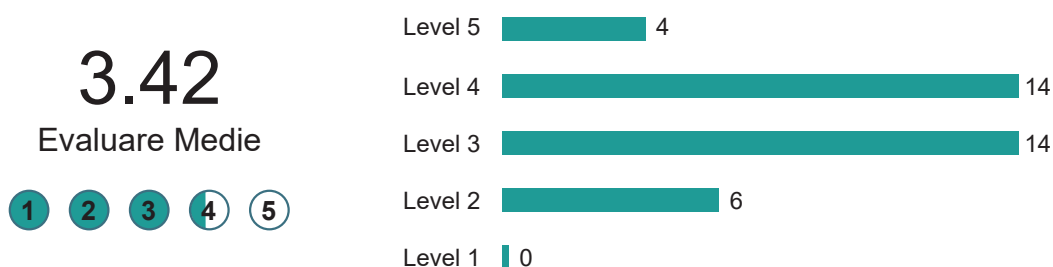
Răspunsurile deschise privind principalele reușite din ultimii 3 ani (întrebarea 24) susțin această imagine, evidențiind rezultate concentrate în special pe proiecte comunitare, educație ecologică, campanii publice și intervenții tematice (deșeururi, apă, biodiversitate, climă), iar în cazul unei părți a organizațiilor, și pe activități de advocacy ori elaborare de studii și rapoarte. Din punct de vedere juridico-sociologic, această distribuție a reușitelor confirmă rolul predominant al ONG-urilor de mediu ca actori de implementare, educare și facilitare comunitară, cu o componentă de influență sistemică prezentă, dar încă insuficient extinsă la nivelul întregului sector. În ceea ce privește evoluția comparativă față de ultimii 3 ani (întrebarea 25), faptul că 45% dintre organizații se consideră „aproximativ la fel”, iar alte 39% „mai active”, indică un sector caracterizat mai degrabă prin stabilitate și consolidare graduală decât prin regres generalizat. Totodată, ponderea de 16% a organizațiilor care se declară mai puțin active semnalează existența unor dificultăți structurale persistente (resurse financiare, personal, logistică), care afectează o parte din entități și care trebuie tratate ca vulnerabilități sistemice, nu doar ca situații punctuale.

Datele privind vizibilitatea publică (întrebarea 26) relevă o distribuție polarizată moderat: majoritatea răspunsurilor indică un nivel moderat (42%), însă un sfert dintre organizații își evaluează vizibilitatea ca scăzută (24%), în timp ce un alt sfert o apreciază ca ridicată (26%).

Numărul redus de evaluări „foarte ridicat” (5%) sugerează că, deși sectorul este activ, doar un segment restrâns reușește să obțină o prezență publică puternică și constantă. Din perspectivă instituțională, această situație indică necesitatea dezvoltării unor strategii mai coerente de comunicare publică și poziționare sectorială, inclusiv prin mecanisme colective (platforme comune, mesaje coordonate, campanii de interes public). În același sens, percepția privind influența ONG-urilor de mediu asupra politicilor publice și a procesului decizional (întrebarea 27) se situează la un nivel mediu spre moderat-ridicat (scor mediu 3,42), cu predominanța răspunsurilor 3 și 4. Aceasta denotă recunoașterea unei influențe reale, însă încă limitate, ceea ce confirmă concluzia că sectorul dispune de expertiză și legitimitate socială, dar necesită consolidarea instrumentelor de reprezentare, argumentare tehnică și participare instituționalizată pentru a-și amplifica rolul în procesul decizional de mediu.

**Figura 12. Ratingul implicării ONG-urilor în procesul decizional**

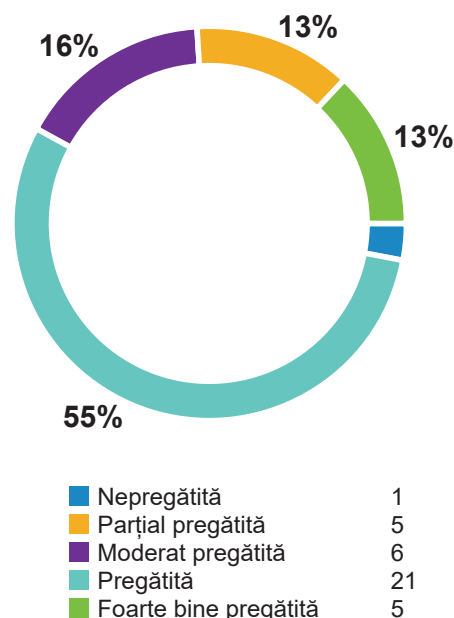
În ce măsură considerați că ONG-urile de mediu influențează politicile publice și procesul decizional în domeniul mediului? (Scală 1-5, unde 1 = influență foarte mică, 5 = influență semnificativă)



În ceea ce privește capacitatea de implementare a proiectelor de amploare (întrebarea 28), rezultatele indică un nivel general favorabil: 55% dintre organizații se consideră pregătite, iar alte 13% foarte bine pregătite. Totuși, faptul că 16% se percep doar moderat, parțial pregătite sau nepregătite arată că există un decalaj important de capacitate între organizații. Din perspectivă juridico-managerială, această constatare este relevantă pentru configurarea unor consorții, parteneriate și mecanisme de mentorat, care să permită agregarea competențelor și reducerea riscurilor de implementare în proiecte complexe.

Răspunsurile privind tipul de conținut publicat (întrebarea 29) completează tabloul: predomină postările despre activități/proiecte (89%) și conținutul de educație ecologică (61%), urmate de apeluri publice/mobilizare comunitară (47%), rapoarte/rezultate/impact (44%) și poziții publice/advocacy (36%). Acest profil confirmă o orientare preponderent operațională și informativă a comunicării, în detrimentul comunicării strategice orientate spre politici publice și influență instituțională. În fine, datele privind publicarea rapoartelor

**Figura 13. Capacitatea de implementare a proiectelor mari**

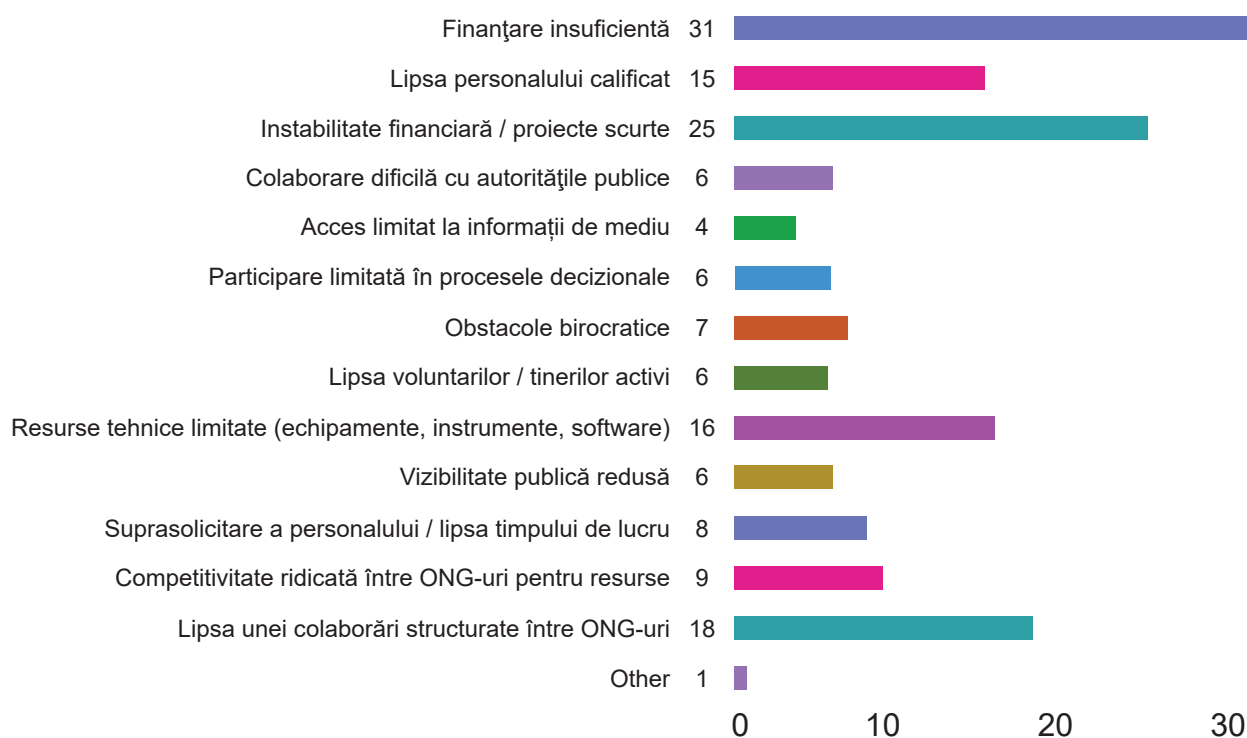


de activitate și/sau financiare (întrebarea 30) arată un nivel de transparență instituțională moderat: 53% publică anual, 26% ocazional, iar 18% doar la solicitarea donatorilor. Deși practica de raportare este prezentă în majoritatea cazurilor, distribuția răspunsurilor indică faptul că standardele de transparență publică nu sunt încă uniform internalizate la nivel sectorial, ceea ce justifică promovarea unor standarde comune de raportare și guvernanță în cadrul Consiliului ONG-urilor de mediu.

## Capitolul IV. Provocări și impedimente cu care se confruntă organizațiile necomerciale de mediu

Analiza răspunsurilor la întrebările 31–32 relevă, cu un grad ridicat de convergență, faptul că principalele dificultăți cu care se confruntă organizațiile necomerciale de mediu au un caracter preponderent structural și sistemic, iar nu punctual sau conjunctural. În plan cantitativ (întrebarea 31), finanțarea insuficientă este indicată de 83% dintre respondenți, iar instabilitatea financiară generată de proiecte scurte de 64%, ceea ce confirmă că vulnerabilitatea centrală a sectorului constă în lipsa unei baze financiare previzibile și sustenabile. Aceste constrângeri afectează direct continuitatea activităților, capacitatea de planificare pe termen mediu și lung, precum și retenția personalului, fiind urmate de probleme conexe precum resurse tehnice limitate (42%), lipsa personalului calificat (36%) și suprasolicitarea echipelor (22%). Totodată, aproape jumătate dintre organizații (47%) semnalează lipsa unei colaborări structurate între ONG-uri, iar un sfert (25%) percep competitivitatea pentru resurse ca o problemă relevantă, ceea ce indică o presiune suplimentară asupra coeziunii sectoriale în condițiile unui mediu financiar restrictiv. Obstacolele birocratice (19%), deși mai puțin frecvent menționate comparativ cu dificultățile financiare, rămân relevante din perspectivă juridico-administrativă, întrucât sporesc costurile de conformare și pot reduce eficiența operațională a organizațiilor.

**Figura 14. Provocările ONG-urilor de mediu**



Răspunsurile deschise la întrebarea 32 confirmă și nuanțează această constatare, indicând că impedimentul cel mai serios este, în mod recurent, insuficiența și instabilitatea finanțării, precum și efectele derivate ale acesteia: discontinuitatea proiectelor, imposibilitatea menținerii unei echipe stabile, dificultatea de a investi în dezvoltare instituțională și vulnerabilitatea la schimbarea priorităților donatorilor. În același timp, respondenții semnalează dificultăți legate de cerințe birocratice și de raportare percepute ca excesive, de exigențe de cofinanțare greu de îndeplinit, precum și de accesul limitat la resurse tehnice sau personal calificat. Din punct de vedere juridic și instituțional, aceste răspunsuri sugerează că sectorul operează într-un regim de conformare administrativă intensă, fără a beneficia în mod proporțional de instrumente de stabilizare financiară și consolidare organizațională. În consecință, problematica identificată nu poate fi tratată exclusiv prin intervenții punctuale la nivelul fiecărei organizații, ci reclamă măsuri de ordin sectorial și de politică publică (inclusiv mecanisme de sprijin instituțional, finanțare mai predictibilă și simplificare procedurală), precum și consolidarea capacității de coordonare și reprezentare colectivă prin intermediul Consiliului ONG-urilor de mediu.

## Capitolul V. Necesități pe termen scurt, mediu și lung

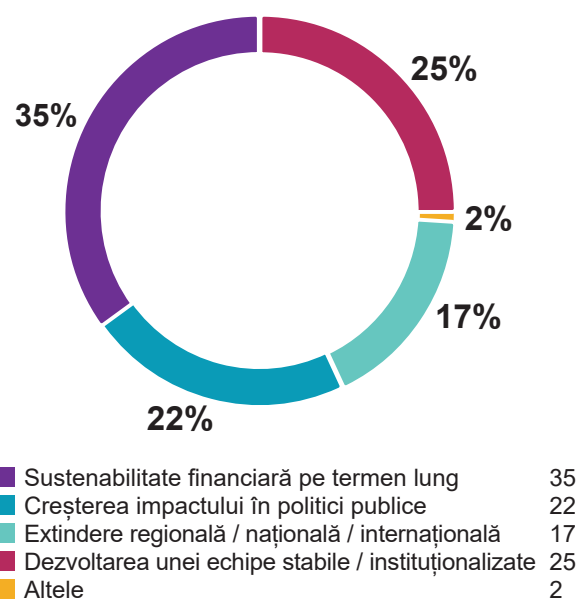
---

Analiza răspunsurilor la întrebările 33–35 evidențiază, într-o manieră coerentă pe toate orizonturile temporale (scurt, mediu și lung), că necesitățile sectorului ONG-urilor de mediu sunt structurate în jurul aceleiași axe strategice: sustenabilitate financiară, consolidare instituțională și creșterea capacității de influență și cooperare. Pe termen scurt (0–12 luni), necesitatea dominantă este finanțarea operațională (89%), ceea ce confirmă că prioritatea imediată a organizațiilor nu vizează exclusiv extinderea activităților, ci menținerea funcționării curente și a continuității instituționale. Cererea pentru echipamente și logistică (44%), personal suplimentar (39%), traininguri tematice (31%), acces la date/expertiză juridică (31%) și îmbunătățirea vizibilității/comunicării publice (31%) arată că sectorul percepe, în mod explicit, legătura dintre resursele de bază, profesionalizarea activității și capacitatea de a rămâne relevant în spațiul public și instituțional. De asemenea, solicitarea de acces la rețele/networking și sprijin pentru raportare/management financiar, deși mai puțin frecventă, indică nevoia unor mecanisme de suport instituțional care să reducă presiunea administrativă asupra organizațiilor mici și medii.

Pe termen mediu (1–3 ani), răspunsurile deplasează accentul de la supraviețuirea operațională spre maturizarea organizațională și diversificarea riscurilor, cea mai frecvent menționată necesitate fiind diversificarea surselor de finanțare (92%). Această opțiune, corelată cu ponderea ridicată a interesului pentru dezvoltarea de parteneriate internaționale (78%), arată că organizațiile conștientizează caracterul vulnerabil al dependenței de granturile externe și urmăresc o re poziționare strategică prin extinderea cooperării și accesul la noi oportunități de finanțare și expertiză. În același timp, importanța acordată stabilirii unei strategii organizaționale (17%), creșterii vizibilității publice (15%) și dezvoltării de programe educaționale permanente (15%) indică o orientare spre instituționalizare și predictibilitate, inclusiv prin consolidarea identității organizaționale și a capacității de intervenție continuă. Din perspectivă juridico-instituțională, aceste rezultate sugerează că sectorul nu solicită doar resurse financiare suplimentare, ci și instrumente care să-i permită planificare strategică, poziționare publică și parteneriate mai stabile, inclusiv în raport cu autoritățile și finanțatorii.

Pe termen lung (3–7 ani), răspunsurile confirmă aspirația spre stabilitate structurală și influență sistemică: sustenabilitatea financiară pe termen lung este indicată de 94% dintre respondenți, urmată de dezvoltarea unei echipe stabile/instituționalizate (67%) și de creșterea impactului în politici publice (56%). Aceste date arată că organizațiile percep în mod clar relația de interdependență dintre stabilitatea financiară, profesionalizarea resurselor umane și capacitatea de a genera schimbări de politici, nu doar de a implementa proiecte punctuale. Necesitatea extinderii regionale/naționale/internaționale (44%) sugerează, de asemenea, existența unei perspective de scalare și consolidare a rolului sectorului în ecosistemul de guvernare de mediu. În ansamblu, răspunsurile la întrebările 35–37 indică o viziune relativ matură a organizațiilor asupra propriei dezvoltări: pe termen scurt se solicită resurse pentru funcționare și suport tehnic, pe termen mediu – diversificare, strategii și parteneriate, iar pe termen lung – sustenabilitate instituțională și creșterea influenței asupra politicilor publice. Această coerență a nevoilor justifică formularea unor măsuri de sprijin sectorial integrate, inclusiv prin rolul Consiliului ONG-urilor de mediu ca platformă de coordonare, reprezentare și consolidare instituțională.

**Figura 15. Necesitățile ONG-urilor pe termen lung**



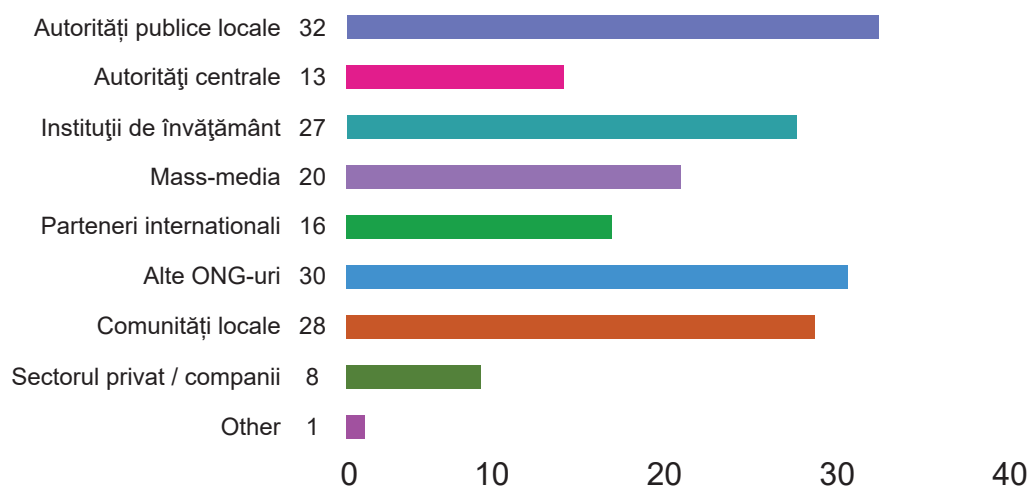
## Capitolul VI. Cooperarea și dezvoltarea sectorială

Analiza răspunsurilor la întrebările 36–42 evidențiază un sector al ONG-urilor de mediu care dispune de relații de colaborare funcționale, însă insuficient instituționalizate pentru a susține în mod constant acțiunea colectivă și reprezentarea sectorială coerentă. În ceea ce privește nivelul actual de colaborare între ONG-uri (întrebarea 36), predomină evaluarea „moderat” (53%), urmată de „slab” (25%), în timp ce evaluările „bun” rămân minoritare (19%). Această distribuție indică existența unor forme de cooperare reale, dar preponderent discontinue sau dependente de proiecte punctuale, fără un cadru suficient de stabil de coordonare strategică. Din perspectivă juridico-instituțională, datele susțin necesitatea consolidării unor mecanisme de cooperare formalizată (platforme, grupuri tematice, poziții comune, proceduri interne de coordonare), inclusiv prin rolul Consiliului ONG-urilor de mediu ca structură de articulare a interesului comun al sectorului.

Răspunsurile la întrebarea 37 confirmă că organizațiile operează într-un ecosistem de cooperare predominant local-comunitar și multi-actorial. Colaborarea cea mai frecventă este cu autoritățile publice locale (83%), alte ONG-uri (78%), instituțiile de învățământ (72%) și comunitățile locale (72%), urmate de mass-media (56%) și partenerii internaționali (44%). În schimb, colaborarea cu autoritățile centrale (36%) și cu sectorul privat (22%) este semnificativ mai redusă. Această configurație arată că ONG-urile de mediu sunt bine ancorate în intervenția locală și în dinamica comunitară, însă integrarea lor în procese de politică publică la nivel central și în parteneriate cu mediul economic rămâne limitată.

Din punct de vedere al guvernancei de mediu, aceasta sugerează un potențial insuficient valorificat de extindere a dialogului instituțional și de diversificare a parteneriatelor, în special pentru teme care presupun co-reglementare, implementare intersectorială sau schimbări comportamentale la scară mai largă.

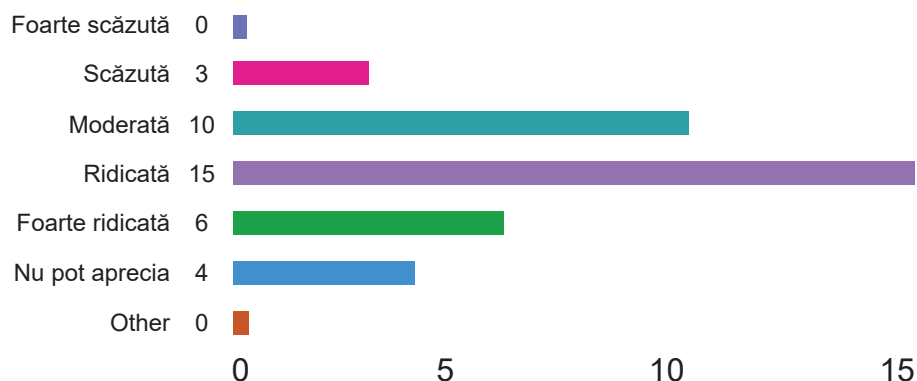
**Figura 16. Partenerii de activitate ai ONG-urilor**



Caracterizarea relațiilor cu alte ONG-uri (întrebarea 38) consolidează constatarea unei cooperări existente, dar neuniforme: formele dominante sunt cooperarea ocazională (32%) și participarea în rețele/coalitii (29%), în timp ce cooperarea frecventă și parteneriatele stabile/formale reprezintă câte 16%. Existența unui segment care declară lipsa colaborării active (5%) și a unor răspunsuri care indică variații în funcție de partener reflectă un grad de heterogenitate a relațiilor inter-organizaționale și absența unor practici suficient de standardizate de cooperare. În termeni instituționali, aceasta înseamnă că sectorul are o bază de relaționare, dar nu încă un nivel optim de încredere operațională și formalizare a parteneriatelor. Pentru consolidarea sectorului, devine relevantă promovarea unor instrumente de cooperare predictibile (consorții, protocoale, reguli de lucru comune, schimb de resurse/expertiză), care să permită trecerea de la colaborarea ad-hoc la cooperare strategică.

Percepția privind competiția pentru resurse și proiecte (întrebarea 41) indică o presiune structurală semnificativă: 39% o apreciază ca ridicată, 17% ca foarte ridicată, iar 25% ca moderată. Prin urmare, pentru majoritatea respondenților, competiția reprezintă o caracteristică definitorie a mediului de funcționare al sectorului, în contextul unui acces limitat și imprevizibil la finanțare. Din perspectivă sociologică și juridico-organizațională, această situație poate genera efecte ambivalente: pe de o parte, stimulează profesionalizarea și performanța; pe de altă parte, poate eroda cooperarea, încrederea și coeziunea sectorială, în lipsa unor mecanisme de coordonare și a unor reguli de bună conduită. În acest context, oportunitatea de a dezvolta, în cadrul Consiliului, principii de colaborare, și reprezentare echitabilă devine una de interes strategic pentru prevenirea fragmentării excesive a sectorului.

**Figura 17. Nivelul de competiție pentru resurse și proiecte**



Răspunsurile deschise privind evoluția sectorului în următorii 5 ani (întrebarea 40) conturează o perspectivă mixtă, dar preponderent condiționată-optimistă. Deși există răspunsuri care indică stagnare, regres sau demotivare, un număr semnificativ de respondenți anticipează profesionalizare, consolidare, creștere a conectării la politici publice și finanțare europeană, precum și extinderea cooperării și a parteneriatelor internaționale. În același timp, răspunsurile mai elaborate introduc riscuri sistemice importante: concentrarea finanțărilor în favoarea ONG-urilor mari și/sau internaționale, vulnerabilizarea ONG-urilor locale mici, transformarea unor organizații locale în executanți operaționali cu rol redus în stabilirea priorităților, precum și reducerea diversității actorilor și a ancorării locale. Aceste observații au relevanță juridico-politică, întrucât indică necesitatea unor politici și mecanisme de finanțare care să susțină pluralismul sectorial, echilibrul dintre actorii mari și cei mici și participarea efectivă a organizațiilor locale la procesele de decizie și implementare. În mod convergent, multiple răspunsuri leagă evoluția pozitivă a sectorului de stabilitatea parcursului european al Republicii Moldova, de accesul la finanțări mai predictibile și de întărirea capacității de advocacy și cooperare.

Sintezele aferente întrebărilor 41–43 confirmă, în mod consistent, direcția de intervenție solicitată de organizații. În raporturile cu autoritățile publice (întrebarea 43), recomandările recurente vizează instituirea unei consultări reale, nu pur formale, un dialog periodic, parteneriate de implementare și mecanisme clare de feedback. Din perspectivă juridico-administrativă, aceste solicitări indică nevoia de consolidare a calității participării publice și a relației de cooperare între administrație și societatea civilă, dincolo de simpla conformare procedurală. În ceea ce privește schimbările necesare pentru îmbunătățirea situației generale a sectorului (întrebarea 42), răspunsurile converg asupra câtorva priorități structurale: finanțare mai previzibilă și diversificată (inclusiv finanțare operațională), reducerea sarcinilor birocratice, programe dedicate ONG-urilor locale și consolidarea platformelor de cooperare sectorială. În ansamblu, aceste răspunsuri confirmă că revitalizarea sectorului ONG de mediu nu depinde exclusiv de capacitatea individuală a organizațiilor, ci de existența unui cadru instituțional, financiar și relațional mai favorabil, în care Consiliul ONG-urilor de mediu poate juca un rol central de coordonare, reprezentare și formulare a interesului sectorial comun.

## Capitolul VII. Mesaje către autorități și donatori

---

Răspunsurile formulate la întrebarea privind mesajele adresate autorităților publice și donatorilor evidențiază, într-o manieră convergentă, solicitarea sectorului ONG de mediu de a fi tratat ca partener de guvernanță și nu exclusiv ca executant de proiecte sau beneficiar de finanțare. Din perspectiva raporturilor cu autoritățile, mesajele exprimă nevoia unei recunoașteri instituționale reale a rolului organizațiilor în identificarea problemelor de mediu, mobilizarea comunităților, monitorizarea implementării politicilor și furnizarea de expertiză practică. În raport cu donatorii, răspunsurile indică necesitatea recalibrării modelului de finanțare și monitorizare, în sensul reducerii micromanagementului, al simplificării obligațiilor de raportare disproporționate și al orientării evaluării către rezultate și impact, nu doar către conformare administrativă formală. Din punct de vedere juridico-instituțional, aceste poziții reflectă o solicitare legitimă de echilibrare a relației dintre control și autonomie organizațională, astfel încât cerințele de transparență și responsabilitate să rămână compatibile cu eficiența operațională și cu specificul intervențiilor civice.

Totodată, mesajele sintetizate transmit în mod clar că sustenabilitatea sectorului nu poate fi asigurată exclusiv prin finanțări punctuale, strict în baza proiectelor, ci necesită mecanisme care să susțină capacitatea instituțională de bază a organizațiilor (resurse umane, infrastructură minimă, continuitate operațională, dezvoltare strategică). Accentul pus pe impact și sustenabilitate instituțională indică un nivel de maturitate al sectorului, în sensul în care organizațiile nu solicită doar resurse suplimentare, ci și condiții de funcționare mai previzibile și mai adecvate rolului lor public. În consecință, mesajele adresate autorităților și donatorilor trebuie interpretate ca un apel la consolidarea unui cadru de cooperare bazat pe încredere, proporționalitate administrativă și investiție în reziliența instituțională a societății civile de mediu, elemente esențiale pentru menținerea unui sector capabil să contribuie în mod efectiv la guvernanța de mediu și la implementarea politicilor publice în Republica Moldova.

# CONSTATĂRI PRIVIND SITUAȚIA SECTORULUI ASOCIATIV DE MEDIU DIN REPUBLICA MOLDOVA

## 1. Dinamica sectorială și capacitatea instituțională

---

Rezultatele chestionării aplicate celor 36 de organizații neguvernamentale în perioada ianuarie–februarie 2026 atestă un sector activ, cu legitimitate și ancorare comunitară solidă. Cu toate acestea, potențialul de impact al sectorului este limitat în mod direct de constrângeri structurale sistemice, care afectează resursele financiare, stabilitatea cadrelor umane și capacitatea instituțională generală.

Constatăm că dimensiunea predominant mică și medie a organizațiilor se corelează cu un model ocupațional volatil. Utilizarea combinată și adesea instabilă a personalului permanent, a experților angajați pe proiecte și a voluntarilor generează o fluctuație ridicată a cadrelor. Această stare de fapt afectează retenția expertizei, îngreunează planificarea pe termen lung și pune în pericol memoria instituțională.

Pe parcursul anilor, sectorul se caracterizează printr-o coexistență echilibrată între ONG-uri consolidate, cu o vastă experiență operațională și organizații recent înființate. În lipsa unor mecanisme formalizate de transfer de cunoștințe, potențialul de mentorat și sprijin reciproc rămâne neexploatat la valoarea sa reală.

E de menționat că predominanța asociațiilor obștești constituie un avantaj strategic important. Cadrul juridic unitar facilitează introducerea unor standarde unificate la nivel sectorial privind guvernanța internă, transparența financiară, raportarea de impact și reprezentarea unitară în raport cu actorii externi.

## 2. Orientarea operațională, parteneriatele și impactul sistemic

---

Organizațiile de mediu demonstrează o performanță ridicată în acțiuni cu caracter practic, desfășurate la nivel local — în special pe segmente precum educația ecologică, implicarea civică, gestionarea deșeurilor, economia circulară, biodiversitatea și protecția resurselor de apă. Cu toate acestea, rolul lor este disproporționat de scăzut în sfera de *advocacy*, participare activă în mecanisme consultative centrale și producție de expertiză analitică (studii de impact, propuneri legislative).

Ceea ce este specific este ancorarea solidă a ONG-urilor în comunități, reflectată de o colaborare strânsă și funcțională cu autoritățile publice locale (APL), instituțiile de învățământ, mass-media și alte entități asociative. În opoziție, parteneriatul cu autoritățile publice centrale și sectorul privat rămâne deficitar, limitând capacitatea ONG-urilor de a influența deciziile de nivel național.

Totodată, relațiile dintre ONG-urile de mediu sunt predominant ocazionale și neformalizate. Această lipsă de coordonare este adâncită de competiția moderat-ridică pentru fondurile disponibile, fenomen ce riscă să erodeze coeziunea sectorială și să blocheze inițiativele comune de anvergură.

### 3. Vulnerabilități financiare și riscuri de sustenabilitate

---

Sustenabilitatea financiară reprezintă principala vulnerabilitate a sectorului. Activitatea ONG-urilor depinde în proporție covârșitoare de granturile internaționale, pe fondul unei ponderi neglijabile a finanțării publice interne și a veniturilor proprii (filantropie, cotizații, activități economice generatoare de venit).

Din cele menționate și din experiențele anterioare constatăm că lipsa unei finanțări predictibile și de bază (*institutional core funding*) afectează direct infrastructura operațională: generează fluctuații de personal, împiedică investițiile în dezvoltare și echipamente tehnice și duce la suprasolicitarea resurselor existente.

În contextul viitoarelor oportunități legate de fondurile europene, există riscul unei concentrări a resurselor către un număr restrâns de ONG-uri mari. Acest fenomen ar putea duce la vulnerabilizarea și chiar dispariția organizațiilor mici, de nivel local, slăbind reprezentativitatea sectorului la firul ierbii.

### 4. Necesități strategice și direcții prioritare

---

Analiza nevoilor exprimate de organizații indică o succesiune logică a obiectivelor, structurată pe trei orizonturi temporale distincte. Pe *termen scurt*, eforturile sunt concentrate prioritar pe asigurarea continuității operaționale directe. Aceasta presupune acoperirea cheltuielilor curente de funcționare, securizarea sprijinului logistic, accesul la consultanță juridică și date analitice, alături de dezvoltarea capacităților interne de comunicare și vizibilitate publică.

Pe *termen mediu*, atenția strategică migrează către maturizarea și consolidarea instituțională. În această etapă, prioritățile vizează diversificarea surselor de venit pentru reducerea dependenței financiare, extinderea parteneriatelor internaționale, elaborarea strategiilor de dezvoltare pe termen lung și instituționalizarea programelor de educație ecologică.

În cele din urmă, *pe termen lung*, obiectivul fundamental îl reprezintă atingerea unei stabilități financiare durabile. Aceasta constituie premisa esențială pentru menținerea unor echipe profesionale permanente și pentru extinderea capacității de influență strategică asupra politicilor publice la nivel regional și național.

## CONCLUZII STRATEGICE

Pe baza analizei diagnostice realizate, se conturează **șapte** piloni strategici menționați ca definitorii pentru consolidarea, reziliența și creșterea impactului sectorului neguvernamental de mediu din Republica Moldova:

- 1) Datele atestă o dependență critică a sectorului de finanțarea externă, 92% dintre organizații fiind dependente de granturile internaționale, în timp ce resursele interne (finanțare publică, filantropie privată sau venituri proprii) rămân la un nivel neglijabil. Această asimetrie financiară reduce ONG-urile la statutul de executanți temporari de proiecte, limitând sever planificarea strategică pe termen lung și capacitatea de retenție a personalului calificat. Se impune, astfel, crearea unor mecanisme naționale de sprijin financiar și diversificarea surselor de venit pentru asigurarea stabilității instituționale.
- 2) Sectorul prezintă o orientare preponderent operațională, excelând în educație ecologică (75%) și acțiuni comunitare practice, dar înregistrând un deficit considerabil în zona de influențare a deciziilor publice. Faptul că doar 47% dintre entități desfășoară activități de *advocacy* și doar 33% elaborează studii sau cercetări aplicative indică un decalaj strategic. Pentru a deveni parteneri de dialog la nivel central, organizațiile trebuie să își dezvolte capacitatea de producție de expertiză analitică și de formulare a politicilor publice.
- 3) Deși nivelul general de colaborare este evaluat ca fiind moderat, peste 55% dintre organizații semnalează o competiție accentuată pentru resursele financiare disponibile. Această rivalitate pentru fonduri generează fragmentare și slăbește coeziunea sectorială, diminuând puterea de negociere și capacitatea de reprezentare colectivă în raport cu autoritățile centrale. Se impune crearea unor mecanisme clare de cooperare strategică pentru transformarea competiției într-un efort sinergic.
- 4) În privința comunicării externe, se observă o utilizare masivă a canalelor rapide de social media (94%), contrastată însă de o infrastructură digitală oficială insuficient dezvoltată — doar 56% dintre ONG-uri dețin un website activ, iar numai **53%** publică rapoarte de activitate anuale. Pentru creșterea legitimității, a credibilității în raport cu donatorii și autoritățile, precum și pentru asigurarea unei vizibilități profesionale pe termen lung, este esențială instituționalizarea standardelor de transparență și de raportare publică.
- 5) Se impune o tranziție decisivă de la formatul consultărilor consultative *ad-hoc* sau formale către un *dialog instituționalizat*, bazat pe parteneriate autentice de implementare. În raport cu donatorii internaționali și finanțatorii publici, este necesară simplificarea procedurilor administrative și o reorientare strategică a resurselor financiare. Finanțarea trebuie să depășească logica sprijinirii exclusive a proiectelor punctuale și să prioritizeze acordarea de sprijin instituțional de durată (*core funding*), esențial pentru menținerea capacității operaționale de bază.

- 6) Pentru asigurarea unui mediu asociativ funcțional, este imperativă calibrarea cerințelor de conformare administrativă în raport cu autonomia operațională a organizațiilor. Un cadru normativ și de raportare excesiv de rigid absoarbe resurse disproporționate, afectând capacitatea practică de intervenție în teren a ONG-urilor. Prin urmare, politicile publice de reglementare trebuie să garanteze un echilibru rezonabil între principiile transparenței, responsabilizării și eficienței operaționale.
- 7) Consiliul ONG-urilor constituie vehiculul strategic central capabil să asigure reprezentativitatea și coordonarea unitară a sectorului. Prin formalizarea mecanismelor de cooperare internă și articularea unei agende comune de priorități, Consiliul are capacitatea de a unifica eforturile dispersate ale organizațiilor membre. Această sinergie este premisa fundamentală pentru transformarea inițiativelor individuale într-o voce colectivă puternică, capabilă să genereze un impact sistemic real asupra politicilor publice de mediu la nivel național.

## Recomandări strategice pentru revitalizarea Consiliului ONG-urilor de mediu

### 1. Instituționalizarea unui mecanism permanent de coordonare și comunicare internă

---

Pentru a atenua competiția accentuată pentru resurse (resimțită de 55% din organizații) și pentru a depăși fragmentarea sectorială, se recomandă **crearea unei structuri operaționale minime de sprijin** (secretariat/coordonator cu atribuții clare). Această măsură va asigura un flux informațional constant prin intermediul unui canal unic de comunicare operativă, stabilirea unui calendar predictibil de ședințe, precum și monitorizarea riguroasă a deciziilor adoptate. O guvernare internă structurată constituie premisa transformării acțiunilor izolate într-un efort sinergic de reprezentare.

### 2. Crearea grupurilor de lucru tematice și consolidarea capacității de advocacy

---

Având în vedere că doar 47% dintre ONG-uri desfășoară activități de *advocacy* și 33% produc cercetare, Consiliul trebuie să devină un catalizator de expertiză analitică și influențare a politicilor publice. Se recomandă *constituirea de grupuri de lucru pe domenii prioritare* (deșeuri și economie circulară, resurse de apă, biodiversitate, climă, participare publică), însărcinate cu elaborarea de avize, poziții comune și studii de impact. Această abordare va permite fundamentarea științifică a luărilor de poziție în cadrul consultărilor publice și va spori greutatea vocii colective a sectorului.

### **3. Dezvoltarea unui program integrat de consolidare instituțională și standardizare**

---

Ca răspuns la vulnerabilitățile legate de instabilitatea resurselor umane și de dependența structurală de granturi (92%), Consiliul trebuie să faciliteze transferul de expertiză și mentoratul intergenerațional. Se recomandă implementarea unui program continuu de instruire orientat pe diversificarea surselor de finanțare, managementul proiectelor, guvernanta internă și conformare juridico-administrativă. Totodată, Consiliul va promova un set minim de standarde și politici interne comune pentru a sprijini maturizarea organizațională a membrilor săi, în special a celor de nivel local.

### **4. Crearea unei platforme unificate de transparență, vizibilitate și agregare a impactului**

---

Pentru a remedia deficitul de transparență instituțională — unde doar 56% din ONG-uri dețin un website activ și 53% publică rapoarte anuale — Consiliul va dezvolta un hub digital centralizat. Acesta va include un Raport Anual consolidat al Sectorului, o hartă interactivă a expertizelor, o bibliotecă comună de resurse/studii și un calendar unificat de activități. O astfel de platformă va spori legitimitatea publică a sectorului, va consolida credibilitatea în raport cu donatorii și va transforma social media dintr-un instrument conjunctural într-o strategie profesionistă de comunicare pe termen lung.

### **5. Instituirea unui dialog instituționalizat cu autoritățile publice și comunitatea de donatori**

---

În vederea tranziției de la statutul de „executanți temporari” de proiecte la cel de parteneri strategici de dialog, Consiliul trebuie să asigure o reprezentare unitară și profesionistă. Se recomandă stabilirea unor platforme permanente de dialog periodic cu Autoritățile Publice Centrale și partenerii de dezvoltare. Agenda de negociere va fi orientată spre reducerea birocrăției, trecerea de la consultări formale la parteneriate reale de implementare și promovarea unor mecanisme financiare sustenabile, bazate pe sprijin instituțional de durată (*core funding*) și finanțare publică internă.

***Acest Raport a fost elaborat cu suportul proiectului „O justiție verde pentru un mediu protejat și comunități durabile”, finanțat de Suedia și implementat de către AO EcoContact.***